

ÄIDIN SURU

On marraskuun aamu viimeinen,
pimeys viipyy vielä yllä Karjalan.
Korpi huokuu, vartoo jotakin, ---
on kaikkialla syvä hiljaisuus.

Äkkiä repee esirippu yllä synkän salon,
leimahdukset, jyly, pauhu täyttää maan.
Pimeys väistyy eestä sokaisevan valon,
sodan hornan laulu kiirii Karjalaan.

Kivet, kannot lentää kamaralla,
metsän puut pirstoutuvat kaikkialla.
Poteroissaan makaa joukko sotilain,
kasvot päättäväiset alla kypäräin.

Jo loppuu tulimyrsky, kuuluu uraahuuto
vihollisten kurkuist´ tuhansista.
Aseet räsähtävät kalmanlauluun,
kaatuu suuri joukko vainoojista.

Vaan valveil´ makaa äiti vuoteessaan,
ei tule uni äitimuorin silmiin kosteisiin.
Aatos lentää rintamalle luo lasten rakkaiden,
kolme poikaa saatteli hän matkaan siunaten.

Siellä torjuvat he vihollista kera muiden sotilain.
Vitjassa makaavat Suomen miehet kautta koko itärajan.
Tukenaan on aseveljet, koti, isänmaa ja luja usko vain.
Aatoksis´on äiti, isä sekä sisarukset taiston taukoajan.

Jo osuu luoti rintaan nuorukaisen,
kaataa rintamalla maahan nuoren sotilaan.
Silmiin hämärtyviin piirtyy kuva äidin,
hurme värjää lumipuvun, sekä jäisen maan.

Lauta-arkku valkoinen saapuu rintamalta,
kohtas vanhin poika sankarkuoleman.
Syvä suru, kaipuu huokuu rinnan alta,
sankarhautaun saattaa äiti pojan vanhimman.

Tuo pappi suruviestin viikon päästä,
on toinen poika kaatunut nyt Kannaksella.
Ei julma sota äitiä vielkään säästä,
murhe, syvä kaipuu kasvaa rinnan alla.

Raskain askelin tuo pappi viestin kolmannen,
Kollaalla kaatunut on poika nuorin.
Vaik´ silmissä on surun kyynelpolte hirmuinen,
ei enää kostu silmät äitimuorin.

Niin saattaa äiti pojan viimeisen,
ikilepoon alle puuristin valkoisen,
sankarkalmistoon luo toisten veljesten.
Viel´ syvä suru valtaa vanhuksen.

Äiti huokaa pojallensa ristin alle,
olkoot mullat kepeät hautas päällä.
Poikaseni, annoit henkes Isänmaalle,
ma vartoon kohtaamistas viel´ täällä.

Isänmaalle antoi äiti uhrin raskaan,
hän sankarhautaun laski kolme lastaan.
Kotikontukin jäi sinne kauas Karjalaan,
nyt vain murhe, syvä kaipaus seuranaan.

Ei lie veljeksien uhri turhaa ollut,
säilyihän vapaus rakkaan Isänmaan.
Vaik´ on äidiltä kolme poikaa kuollut,
kohtaavat he tuon ilmaisissa aikanaan.

Sotaorpo Pertti Marttinen

